

CAPITOLUL 5

MARELE ROȘU

– Îmi pare rău, Mare Roșu, spuse Keith,
coborând privirea. Nu te-am văzut.

Celelalte veverițe priviră printre ramuri, pentru a
putea vedea mai bine.

– Cățelușul ăla o să și-o ia, șopti una dintre ele.

Cred că Marele Roșu îl va arunca din copac.

Maxwell privi spre pământ și speră că nu o va face. Dar, când ridică din nou privirea, Marele Roșu bătu din lăbuțe și își înclină capul.

– N-am crezut să trăiesc să văd o veveriță zburătoare! spuse. Dintre toți copacii din lumea largă, ai ales să zbori tocmai în acesta!

Maxwell se uită peste umăr pentru a vedea dacă stă cineva în spatele lui.

– Stai puțin, spuse Keith. Evident că nu este o veveriță, că nu zboară sau altceva de genul ăsta.

Marele Roșu îl privi fix pe Keith.

– Îți amintești de prima oară când m-ai văzut? îl întrebă. Cum mi-ai spus tu că nu aș putea fi o veveriță potrivită, fiindcă nu aveam culoarea

care trebuie? Îți amintești asta, Keith? Hmm? Îți amintești?

Keith își frecă stinger picioarele.

– Dar asta este ceva diferit, Mare Roșu. Este un câine.

– O, asta este, nu-i așa? întrebă Marele Roșu. Atunci, spune-mi ceva. Când ai văzut ultima dată un câine zburând prin aer sau stând într-un copac și vorbind despre alune?

– Dar...

– Exact, spuse Marele Roșu. Îi smulse bățul, îl rupse în două și-l aruncă din copac.

– HEI! protestă Keith. Era cel mai bun băț pe care-l aveam!

Marele Roșu îl arătă pe Restreppo, care se grăbea să străbată parcul să aducă bățul înapoi.

– Acesta, prietene, este un câine. Ceea ce avem aici sus, în copacul nostru, este nimic altceva decât o veveriță zburătoare. Am auzit de astfel de lucruri în pădurile îndepărtate din Florida, dar nici în cele mai nebunești vise nu m-am gândit că voi întâlni una.

Maxwell era atât de confuz încât făcu un pas înapoi, gata-gata să cadă de pe ramură.

Cu viteza fulgerului, Marele Roșu se roti și îl apucă de guler.

– Nu are rost să zbori când nu ești nevoit să o faci, nu-i așa, soldat?

Se întoarse spre Keith.

– Du-te și adu-le oaspeților noștri ceva din ce
avem noi mai bun.

– Cum? întrebă Keith. Trebuie s-o fac?

– Da, Keith. Trebuie.

În timp ce Keith pășea de-a lungul ramurii,
Marele Roșu se întoarse spre Maxwell și îi puse o
labă deasupra capului.

– Știi că nu ești cu adevărat veveriță, șopti.

– Chiar știi?

– Desigur. Dar când familia mea a fost alungată din aceste părți, în urmă cu mulți ani, am format un grup secret pentru ajutorarea animalelor aflate în dificultate. Ne numim – aici privi în jur, pentru a se asigura că nimeni nu ascultă – „Brigada Veverițelor“.

– Ce denumire bună! spuse o mică veveriță, care ascultase în secret.

– Mă pot alătura?

– Poate când vei fi mai mare, spuse Marele Roșu. Dar acum cred că a trecut ora de culcare.

Micuța veveriță dădu din coadă și se îndreptă spre copac. Maxwell o auzi pe mama tinerei veverițe cântând un cântec de leagăn și, printr-o scorbură, o văzu băgând câțiva copii într-un pătuț din frunze.

– Am auzit despre tine, Maxwell Maidanezule, spuse Marele Roșu, și știi că ai o inimă curajoasă.

În această seară se întâmplă lucruri ciudate și trebuie să-ți aduci prietenul acasă înainte de răsăritul soarelui. Însă porțile ar putea fi deja închise, așa că veți avea nevoie de ajutor.

Maxwell era pe punctul de a întreba ce voia să spună, când Marele Roșu bătu din palme și apărură două veverițe cenușii.

– Pete și Norm, suntem la dispoziția dumneavoastră, spuse una dintre ele. Cum putem ajuta?

– Vreau să-l înveți pe Maxwell cum să se cațare, ordonă Marele Roșu.

– Nicio problemă, spuse Norm.

– Nu înțeleg, zise Maxwell. Care poartă va fi închisă?

Dar, când privi în jur, Marele Roșu dispăruse.

– Așa are obiceiul să facă, spuse Norm.

Pete oftă.

– Marele Roșu vine și pleacă, dar nimeni nu știe de unde vine.

Norm îl privi.

– Ai inventat asta?

– E posibil.

– Grozav.

Norm se întoarse spre Maxwell.

– În regulă, tinere care te crezi veche. E timpul pentru prima ta lecție.

– Ce ți-au făcut? întrebă Domnul B, în timp ce Maxwell își lua la revedere de la veverițe.

– M-au învățat cântecul cățaratului, spuse Maxwell. Și mi-au dat câteva dintre cele mai bune alune ale lor.

Se aplecă, astfel încât Furnică să i le poată scoate de sub zgardă.

– **OH, UITĂ-TE LA TOATE ASTEA!** strigă Furnică, adunându-le și punându-și-le în gentuță.

Fusese o seară ciudată, fără îndoială.

Cei patru câini și mica veveriță mergeau pe drum în tăcere, ascultându-și zgomotul pașilor și șuieratul respirației, în aerul cald al verii.

Atunci, Maxwell își aminti ceea ce îi spusese Marele Roșu: trebuie să-ți iei prietenul acasă înainte de răsăritul soarelui.

– Furnică, zise el. Unde locuiești?

